

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

του ANDRE DE LORDE

ΜΠΕΡΕΓΚΙΣ!...

"Εν' αύτοκινητο πολυτελείας μὲ οίκοδημα στάθηκε στή διαστροφή τῆς όδοῦ ντε λά Παι καὶ τῶν μεγάλων μπουλέρτρων. Συγχόνων ἔνα τοξὶ πήγε καὶ στάθηκε ἀπέναντί του. Τὸ πρῶτο εἶταν τῆς αὐτοῦ ἐξοχότεος τοῦ στρατηγοῦ Γρηγορέφ στὸ δεύτερο ἑπέβιωναν οἱ δυὸ μυστικοὶ πράκτορες ποὺ ἡ διεύθυνση τῆς ἀστυνομίας εἰχε ὅρισεν γιὰ ἵα ἐπαγγυτοῦν στὴν ἀσφάλεια τοῦ πρύγητος. Αὐτὴ ἡ προβλέψη εἶταν ἀναγκαῖα γιατὶ ὁ πρύγκηψ εἰχε ἔνα αἰματήρῳ ρόλο στὶς τελευταῖς ταραχῆς τῆς Μόσχας. Ἡ σκληρότης του εἰχε προκαλέσει στὴ Ρωσία μᾶτι τέτοια ἀγάνακτηση ὥστε ὁ Τσάρος τὸν ἀνάγκασε νὰ ὑποβάλει τὴν παραίτησή του ἀπὸ τὸ κυρεργεῖο ποὺ διοικοῦσε.

Ζούσε ἀπὸ τὸ τέτο στὸ Παρίσιο ὃπου ξάδενε σὲ κάθε λογῆς ἀσφετεῖς τ' ἀνεξάντητο εἰσοδήματα του, χωρὶς ν' ἄνησκτη καθόλου γιὰ τὴν καταδίκη του εἰς θάνατο ἀπὸ τὴ Μυστικὴ Ἐπιτροπὴ τῶν τρομοκρατῶν, καταδίκη ποὺ τὴν εἰχε πληροφορηθεὶ μυστηριωδῶς.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα περίμενε στὸ βάθος τοῦ αύτοκινητού του τὴν φρά ποὺ θὰ σχόλιζε μᾶτι μοδιστροῦλα, στὴν ὅποια ἀπὸ χρέες εἰχε δόσει φαντερόψ. Τὴν εἰχε γνωρίσε πρὸ δικαίεται ἡμερών. Φαινόνταν πολὺ μικροῦλα, ἀν και εἰχε ἀρχίσει νὰ σχηματίζεται πρόσωφα. Ἀφοῦ τὴν παρακολούθησε κάμποσο καιρό, ἀποφάσισε νὰ τὴν πλησιάσει βλέποντας τὴν νὰ στέκεται ἔξω ἀπὸ ἓνα κοινωνικοπολεῖο. Θαμπωμένη ἀπὸ τὶς ὑποσχέσεις τοῦ στρατηγοῦ, δειλασμένη ἀπὸ ἔνα πρῶτο δῦρο ποὺ τῆς ἔκανε, τὸν ἄφος νὰ τὴ συνοδεψει. Ἐκείνος ἔμαυτε πώς τὴν ἔλεγαν Ζερμαΐν, πῶς σχολούσε κάθε βραδὶ στὶς ἐφτά ἀπὸ τὸ μοδιστράδικό της και διὰ τὸ δὲν εἰχε πλευχεῖ ἀκόμα σὲ καμιά ἐρωτοδούλει. "Υστερ'" ἀπὸ πολλὰ ὁ στρατηγὸς εἰχε κατόρθωσει νὰ τὴν πείσῃ νὰ πάνε νὰ γευματίσουνε μαζὶ σημερα.

Είταν πιὰ ἡ δρά ἐφτά και εἴκοσι και ὁ πρύγκηψ Γρηγορέφ εἰχε ἀρχίσει ν' ἀντομορφῇ, μὲν ἀντικρύσιας στὸν καθρέφτη τοῦ αύτοκινητού του ἔνα χαριτωμένο μουτράκι ποὺ γελούσε. "Ανοιξὲ ὀμέσος τὴν πόρτα και ἡ Ζερμαΐν κάθηκε μέσα.

Τὸ αύτοκινητο ἔκεινης ὥρης πρὸς τὸ Δάσος, ἀκολουθούμενο πάντοτε ἀπὸ τοὺς δύο ἀστυνομικούς.

Ἡ Ζερμαΐν διασκέδαζε τὸν πρύγκηπα μὲ τὴν φλυαρία της. Τοῦ δημιεῖτο τὶς περιπτετεις τῆς ἡμέρας της καὶ δεῖειχε μᾶς χρόπα παιδιασμοὶ για τὸν πλούτο ποὺ τὴν περιστοιχίζεις. Ὁ Γρηγορέφ εἶταν ἔνας ἀντρας καμιὰ ἔξηνταριά χρονῶν μὲ κοντὲς γκρίζες φαρούτες. Οι δυνατεῖς πλάτες του και τὰ λεπτά του χρέιαν τὸν παρούσιαζαν συγχρόνως ντελικάτο και κτηνώδη. Τὰ μάτια ποὺ είχαν ἔνα χρόμα γκρίζο, πολὺ

ώχοδ, φαινόντουσαν γλυκά μᾶτι τεράστιαμασέλα του ἔδινε στὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου του μᾶτι ἔκφραση ζωάδη.

Ἐνχαριστιόταν ἐρεθίζοντας τὴν εὐθύνην τῆς μικρῆς συντρόφισσάς του μὲ τὶς διασκέδασεις ποὺ τὴς ἔταξε: θὰ ἔτρωγαν πρῶτα στὸ 'Αρμενονβίγη, θὰ πήγαιναν κατόπιν στὸ θέατρον και ὑπερα σθὰ ἔπαιραν τὸ σουτέ τους στὶ Μονμάρτρη.

Καθὼς περνούσαν ἀπὸ τὰ μεγάλα καταστήματα «Πρεντάν», ἡ Ζερμαΐν ἔξέφρασε τὴν ἐπιθυμία ν' ἀγόρασε γάντια.

Ο πρύγκηψ δάταξε και τὸ αύτοκινητο στάθηκε μπρὸς στὰ καταστήματα, διποὺ η Ζερμαΐν, σὰν παιδί, ἀγόρασε πολλὰ ζευγάρια γάντια κάθε μεγέθους και κάθε εἰδους. "Ἐπειτα ἔκεινησαν πάλι γιὰ τὸ δάσος.

Στὸ φατ, ὁ Γρηγορέφ ἤπιε λίγο, παρὰ τὴ συνήθειά του. "Ολοι δοι τὸν ἐπλησίαζαν εἶταν συνειθισμένοι στὸ ὑπερβολικὸ πιοτό του. Οὔτε τὰ γκαρσόνια τῶν κέντρων ποὺ σύχναζε, οὔτε οἱ φίλοι του, οὔτε οἱ φιλενάδεις του ἔξαριταντουσαν δταν τὸν ἔβλεπαν νὰ κυλίεται, χωρὶς λογική και δύναμη, ἀνίκανος και ἀποκλακομένος, στοὺς καναπέδες τῶν ίδιαιτέρων τῶν κέντρων. Μὰ ἀπόψε ὁ Γρηγορέφ δὲν ηθελε νὰ τρομάξει τὴ νέα του κατάκτηση μὲ τὸ θέμα της μέθης του.

Ἐπωφελήθηκε τῆς νηφαλιότητός του γιὰ νὰ δόσει στὴ μικροῦλα μᾶτι μεγάλη ίδεα γιὰ τὸ ἀτομό του. Τῆς μίλησε γιὰ τὸν Τσάρο και τὸν μεγάλους δούκας μὲ οἰκειότητα, τῆς διηγήθηκε ἀνέκδοτα και τελείωσε μεγάλους ιδιαίτερους γιὰ τὸ αἰματήρῳ ἔργο στὸ διποὺ εἰχε πρωταγωνιστήση αὐτὸς στὴ Μόσχα. "Ἐνώμασε μαλιστα καλό, γιὰ νὰ αὐξήσῃ τὴ γοητεία του, νὰ τῆς δηγηθεῖ τοὺς ἄγωνες τὸν κατὰ τῶν μηδενιστῶν.

Ἡ Ζερμαΐν τὸν ἀκούγεται σκιτωτώντας ἀπὸ φόβο και κάνοντας ἀθελα πίσω δταν τῆς περίγραφε τὶς λεπτομέρειες καμιὰς ώμωτητος.

Ο Γρηγορέφ, ποὺ αὐτὸ τὸν διεσκέδαζε, πύλαξε γιὰ τὰ ἐπιδόρια τὴν ίστορία μᾶς συνωμοσίας ἔναντιν του.]

— Φαντάσου, τῆς ἔλλεγε, διτε ἔνα πρωτού διερραγέαν ἔνα ἐπαναστάτη στὸν ὄποιο εἰχαν ἀνακαλύψει ἔνοχοποιητικὰ ἔγγραφα. Μὰ εἰχε και συνενόχους τοὺς διποὺς δὲν ηθελε μὲ κανένα τρόπο ν' ἀποκλαλύψει.

— Και σὺ τὸν ἔκανες και μίλησε; φώτησε η Ζερμαΐν.

— Θα δεῖς πώς! Κάπνιζα ἔνα θαυμάσιο πούρο. Κάθε φορά ποὺ τὸν φωτίσσα γιὰ τοὺς συνενόχους τοὺς ἀκούπουσα τὴ φωτιά τοῦ πούρου μου στὸ πρό-

"Λεχίσεις νὰ λέψει γιὰ τὸ ἀτομό του."

σωπό του ή στά χέρια του, ένως οι άνθρωποι μου τὸν κρατούσαν στερεά. Ουδέλλατε! Έτσι αναγκάστηκε ν' ἀποκαλύψει δόλος τοὺς συνενόχους του. Μά δργητε τόσο διστά άναγκάστηκα ν' ἀνάψω καὶ δειπέρο ποῦρο.

Βλέποντας τὴν χλωμάδα τῆς Ζερμαίν κατάλαβε ὅτι ἔφταναν πιὰ δοσα εἶχε πεῖ καὶ γά νὰ τὴ διασκεδάσει τῆς πρότεινε νὰ φέξουν μιὰ ματιά στὸ Μουλέν-Ρούζ.

Στὴν παραστασή ή Ζερμαίν διασκέδασε ἄρκετά. "Οταν βγῆκαν ἀπ' τὸ θέατρο κι' ὁ Γρηγοριέφ βιαζόμενος νὰ τὴν παρασύρει σπιτὶ τοῦ τῆς ἐλεγει νὰ γυρίσουν, ἔκεινη τοῦ εἰπε διτέξχασε τὴν ὑπόσχεση τοῦ καὶ διτέ προπει νὰ πάνε νὰ πάρουν τὸ σουπὲ τους στὴ Μονμάρτρο. Δὲν χρειάστηκε καὶ πολὺ γιὰ νὰ τὸν καταφέρῃ καὶ τραβήξαν ἔκει μὲ τὰ πόδια. Κάθε τόσο, ή Ζερμαίν ἔστησε ἀνήσυχα τὸ κεφάλι πίσω της. Είχην τραβήσει τὴν προσοχὴ τῆς δυὸς ἄτομα ποὺ τὸν παρακολούθουσαν ἐξ ἀποστάσεως. Ο Γρηγοριέφ τὸ ἀντελήφθη καὶ τὴν καθηγήσας γλεντώντας :

— Μή φοβᾶσαι, τῆς εἰπε, δὲν είνε ἀπάχχηδες, είνε ἀστυνομικοί· ἀγρυπνοῦν σ' ἔμας σὰν ἄγγελοι φύλακες καὶ δὲ διατέχουμες καὶ νίνα κίνδυνο διστούτοι βρίσκονται πίσω μας. Εἴς ἄλλον δὲν πρέπει νᾶχουν κανένα παράπονο μαζὶ μου, γιατὶ θὰ τοὺς κάνω νὰ πίνουν δῆλη τὴ νύχτα ποὺ θὰ τὴν περάσουν πειμένοντας με.

Καὶ, πράγματι, διταν ὁ Γρηγοριέφ καὶ ή Ζερμαίν ἔγκαστασθήκαν σ' ἔνα ίδιατερο διαμέρισμα, ὁ πρίγκηψ παράγγειλε στὸ μαίτρεντ' ὅτελ νὰ πάνε στὸν δυὸ ἀστυνομικούς, τὸ Ζόρξ καὶ τὸ Λουκανικόν, τὸ συγηθισμένο τους πιοτ.

— Οὔτε ὁ Ζόρξ οὐτε ὁ Λουκιανὸς είνε τῆς ὑπηρεσίας σήμερα, 'Εξοχάτατε, ἀπάντησε ὁ μαίτρο-ντ' ὅτελ. Είνε δυὸ καινούργιοι ποὺ δέν τοὺς ἔχουν ἀκόμα.

— Βέβαια, είνε ἡ ἡμέρα τους ν' ἀλλάξουν σήμερα, συνεπέραν δὲ πρίγκηψ καὶ ἀδειάσεις νὰ ποτῆρι κοῦμελ.

Ο μαίτρο-ντ' ὅτελ βγῆκε διακριθῆκε ἀφοῦ γέμισετο τραπέζῃ τους ἀπὸ πάτα καὶ μποτίλιες. Ο πρίγκηψ ἔγινε τότε πιὸ ἐπιθετικός καὶ ἀπὸ μέρους της, ἡ συντρόφισσα τουδε φωνάντας ἀγγια καὶ σε κάθε ποτῆρι ποὺ ἀδειάσεις διπλήκηψε ἀπόγκηψε εἰχε ὡς ἐπιδόρπιο τὰ φιλιά. Ή Ζερμαίν ἔγειμες μόνη της τὰ ποτήρια καὶ ποτὲ τὸ ποτῆρι τοῦ πρίγκηψ ποὺ δέν ἔμενε ἀδειό. Είχε ἀρχίσει μάλιστα νὰ κονιάνε τὸ κεφάλι του καὶ νὰ λέει λόγια ἀκατάληπτα, στὰ ὄποια ἔχεινας κανεῖς !

— Τι θὰ πεῖ αὐτό;

— Είνε μάλιστα ῥωσική ποὺ είνε δύσκολο νὰ στὴν μεταφράσω· σημαίνει «φυλάξου!.. δυστυχία σου!..»

Καὶ ὁ Γρηγοριέφ, δότελα μεθυσμένος, ἀρχίσει νὰ φραΐησε σὰν παιδί. Χρειάστηκε γιὰ νὰ παρηγορήθῃ καὶ ν' ἀνακτήσῃ τὴν εὐθυμία του, ν' ἀδειάσει μερικὲς μπονσάκλες ἀκόμα. Ετείτη η Ζερμαίν διέβινταν τούτην μεγ' ἄλιο ποτήρι, γεμάτο ούτιση τὸν ἐπορκάλεσε : «Στοιχηὶατίζω διτέ δὲν μπορεῖς νὰ τὸ πιῆς αὐτό». Ο Γρηγοριέφ σηκώθηκε καὶ πήρε μ' ἔνα χέρι ποὺ ἐτρεμει τὸ ποτήρι ποὺ τοῦ ἔτενε ή Ζερμαίν. Τὸ ἥπιε μονορρόφι καὶ κυλίστηκε στὸν ντεβάνι σὰν ἔνας δύγκος. Τοῦ κάρον ἔτενίη προσπάθησε νὰ τὸν κάνει νὰ στηκωθῇ δὲ μπορούσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του.

Τότε ἔτενίη στηκώθηκε καὶ μὲ μὰ φωνὴ ποὺ ἔγινε ἀξαφνητοῦ ποτὲ τοῦ φώναξε :

— Μ π ε ο γ ε κ ι ε !

Ο πρίγκηψ ἀναπήδησε, λέγοντας : «Σοῦ ἀπαγορεύω... νὰ προφέρῃς αὐτὴ τὴ λέξη... ακόυσε, μικρή μου Ζερμαίν...»

Δὲν είμαι ή Ζερμαίν... Είμαι ή Σόνια... ή Σόνια Νιμίντορ.

— Νιμίντορ; δρθωσε μὲ κόπο διπλήκηψ προσπαθῶντας νὰ θυμηθεῖ.

— Είμι ή ἀδελφὴ τοῦ Ιβάν!..

— Τὶ θέλεις ἀπὸ μένα ; οὐδὲλιαξε περίτομος.

— Θά σὲ σκοτώσω σὰ σκυλί !

— 'Εγὼ θὰ σὲ σκοτώσω ! οὐδὲλιαξε πάλι διπλήκηψ δρμῶντας πρός αὐτή. Μὰ μόλις ἔτενε δηνάρια κυλίστηκε ἀπάνω στὸν τάπητα μὲ μὰ κρανγή λύσσας, διναίσθητος.

Η Σόνια ἔγλαστα μὲ μίσος : Να σε στὴν παγίδα, Γρηγοριέφ ! Καιρὸ τῶρα σὲ παρακολούθω, σὲ παραμονεύω. Τίποτα πιὰ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σέ κάνη νὰ εφύγης ἀπ' τὴν ἔκδικην μου.

Αφονος ἀπὸ τὸν τόρμο διπλήκηψ βρούχεν βλοσσούδα βλέμματα γύρω του, ζητῶντας νὰ δῆ μὲ τὸ πέλοδο διὰ τὸν ἐσκότωνε. Μὰ μὴ βλέποντας τίκτοτε μέσα στὰ λεπτά χέρια τοῦ δικαστοῦ του, ἔλπισε λγο, καὶ, σούργοντας μὲ τὰ γόνατά του, προσπάθησε νὰ φτάσῃ στὴν πόρτα. "Αξαφνα ή Σόνια ποὺ πρὸ ἐνδὲ λεπτού ἔπαιξε μὲ τὰ

γάντια της, τοῦ τὰ πέρασε γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ μὲ μὰ δύναμη ποὺ τὴν ἐδεκαπλασίαζε τὸ μῆσος της, δρχίσε νὰ τὸν σφίγγῃ σὰ σφιχτῆρας.

Ο Γρηγοριέφ οὐδὲλιαξε καὶ συστρεφόταν μὲ σπασμωδικὰ ἀναπτήματα, τόσο ποὺ διόρυθος τῆς πάλης διὰ μπορούσε ν' ἀκούστε ἄξω. Τότε, χωρὶς νὰ τὸν ἀφήση, ή Ζερμαίν ἀρχίσει τάχα νὰ τοῦ μιλάει γιὰ νὰ δικαιολογήσει τὸ διόρυθος· 'Αγαπημένε μου... κάτσε λοιπὸν ησυχος... Μὰ μὲθυας ;» Καὶ σ' κάθε στεναγμὸ τοῦ θύματος της τὸ ησυχος... Μὰ μὲθυας ;» Καὶ σ' κάθε ἀντηχοῦσε πιὸ δινατότα, σκεπάζοντας τὸ δόργο του.

Σὲ λιγὸ διπλήκηψ ἔπαιψε νὰ σαλεύει καὶ μιὰ πελιδνότης πλημμύρωσε τὴν ἀπόληπτη δύψη του. 'Η ἀπόφαση τῆς μυστικῆς ἐπιτροπῆς τῶν τρομοκρατῶν είχε ἔτελεσθε.

Άφοῦ ἔξαρσιν μὲ ἐπιμέλεια κάθε ίχνος τῆς πάλης, ή Σόνια δημητρεῖ πρὸς τὴν πόρτα, φωνάζοντας : 'Βοήθεια ! Στὶς φωνές της, ἔνας μαίτρο-ντ' ὅτελ καὶ ἔνα γκαροδόνι ἔτρεξεν.

— Τι τρέχει ; ή ἔσχοχης του δὲν είνε καλά ;

— Δὲν ἔξω, ἔπεισε ἀξαφνα κάτω...

— Επινε πολὺ. 'Επρέπε νὰ τοῦ συμβῇ αὐτό...

Κι' ἀρχίσαν νὰ περιποιοῦνται τὸν πρίγκηψ. Μὰ τοῦ κάκου. Είταν νερός. Η Σόνια ἐπωφελήθηκε τῆς συγχύσεως γιὰ νὰ εξεψύγη, μὰ πρὸν βγῆ ἔξω ἔνοιωσε τὸ χέρι τοῦ διευθυντοῦ τοῦ κέντρου νὰ βαράνει στοὺς δύμους της...

— "Ε, ἔδω μικροῦλη μου, δὲ φεύγουν ἔτσι. Πρέπει νὰ δόσεις λόγο στὴν 'Αστυνομία !

Ἐκείνη διαμαρτυρήθηκε, ίκετευσε, ἔβρισε, μὰ διευθυντής διέταξε νὰ φέρουν ἀπάνω τοὺς δύμους μυστικούς τοὺς διέτεταλμένους νὰ ἔπαιγματον στὸν πρίγκηψ. 'Έκεινοι ἔστησαν ἀμέσως ταραγμένοι.

— Κρατήστε τὸ πρᾶγμα μυστικό ! ελπίζων στὸ διευθυντή. Τὸ πτῶμα δὲ μείνη ἔδω διὰ τὸ πωσῖ. Εἰδοτούστε νὰ τοῦ διευθυντοῦ στὴν Αστυνομία.

Ο Διευθυντής ἔβγηκε, ένως οἱ δύμοι μυστικοί κρατούσαν γερά τὴ Σόνια παρὰ τὶς προσπάθειες της νὰ τοὺς ξεφύγει.

Μὰ μόλις ή πόρτα ἔκλεισε ἀφησαν τὴ Σόνια γιὰ νὰ δορήσων πρὸς τὸ πτῶμα ταῦτη Γρηγοριέφ.

— Μπράβο, Σόνια ! φώναξε διένας. Αὐτὴ τὴ φορά τὸ κτήνος ψόφησε στὰ σωτά. Δὲν θὰ δαγκώσει πιά.

— Πῶς τὸν ξεμπέρδεις ;

— Οπος είχε συμφωνηθεῖ. Τὸν ξενιάσε μὲ τὰ γάντια μου. Αὐτὸ τὸ πνίξιμο δὲν ἀφήνει σημάδια. Περᾶστε μου γρήγορα τὶς χειροπέδες. Πρέπει νὰ κρατήσουμε καλά τοὺς δόλους μας διὰ τὸ τέλος.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ή πόρτα ἔνοιξε κι' ένα γκαροδόνι ἔγγιψε πώς τὸ ἀμάξι περιμένεις κάτω.

Σὲ μὰ δρᾶ ή Σόνια καὶ οἱ δύο μηδενισταὶ σύντροφοι της ἔτεναν μέσα σ' ἔνα αὐτοκίνητο πρὸς τὴ διεύθυνση τῶν συνόρων...

★

ΣΥΝΤΑΓΗ ΜΑΚΡΩΒΙΟΤΗΤΟΣ

"Ἐνας Ἀμερικανός, δι μιτερ Τζένονεν Ντίνιον, ἔκ τῶν ἀρχηγῶν τοῦ κόμιστος σύμβουλον τῆς οιστροδρομικῆς ἐταιρείας 'Νιού-Γόρκ-Σέντραλ', συμπληρώσας πρὸ τοῖνος τὸ 92 στὸ έπος τῆς ήλικίας του καὶ ἀποφανημένον, διωσέδηλωσεν εἰς τὸν ἐψηφιορίδας, νὰ φάσσοι καὶ περ περδοῦται τὸν έπατο, δέλωκε τὴν ἔπιπτη συνταγὴν γιὰ σύνους θέλουν νὰ τὸν μοιάσουν καὶ νὰ γίνουν ἐκατοχοτήτα...

» Πέραν πάντοτε τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν χαρούμενην δύψη τους.

» Νάσαι αἰσιόδοξος.

» Μη χαλνᾶς ποτὲ τὶς ζαχαρένια σου.

» Μη θυμένεις.

» Μάν κρατᾶς μέσα σου μῆσος.

» Νάσαι ο' δλα τὰ πράγματα μέτριοις. Πουθενά καὶ ποτέ ὑπερβολικός.

» Αν σὲ βλάπτει δι, τι τρώς κι' διτέ πίνεις κόφε το ἀμέως.

» Αν διατέσαι σου δὲν είνε καλή, παρότε ποτὲ πράγματα ποδαράς περισσότερο, γιατὶ αὐτὰ δικριθῶς εἰν' ἔκεινα ποτὲ σὲ βλάπτουν.

» Γέλα πάντοτε καὶ κάνε καὶ τοὺς ἀλλούς νὰ γελοῦν.

ΖΗΤΟΥΜΕΝ ν' ἀγοράσωμεν εἰς καλὴν τιμὴν τὸ δύματα τοῦ «Ραμπλαγά», τοῦ «Μη Χάνεοαι», τοῦ σαντρικοῦ «Σκριπ», τῶν ἐψηφιορίδων «Ακρόπολις» καὶ «Αστον», τῶν «Παλπανθρώπων» καὶ οιωνόδηποτε ἀλλων περιοδικῶν καὶ ἐψηφιορίδων